

DECEMBER 1993

POSITIV NYT

5
ÅRS

JUBILÆUMSNUMMER

POSITIVNYT UDGIVES 10 GANGE ÅRLIGT. AF

POSITIVGRUPPEN

INDLÆG DÆKKER IKKE
NØDVENDIGVIS REDAKTIONENS ELLER
POSITIVGRUPPENS MENINGER

Vi i redaktionsudvalget siger tak for de indlæg
vi har bedt disse mennesker om at skrive:.

Mange tak til
Erik Ladefoged
Henning Jensen
Henrik
Harry Friis
Per Sander

og
Jørgen H Petersen
(som opstartede det der i dag er Positivgruppen)

Forsidebilledet: Kim Larsen
Fotos i Bladet: Freddy Madsen

AIDS-FONDET FOR AT GIVE TILLADELSE
TIL AT VI MÅTTE BRUGE
DET SMUKKE
KUNSTVÆRK PÅ BAGSIDEN.

ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Erik K. Thygesen

ET BLAD KOM TIL VERDEN.

Her på 5 Års dagen for udgivelsen af "Positiv Nyt" er det med glæde jeg ser tilbage på –

- Hvorfor startede vi et blad.
- Hvordan opstod det.
- Hvordan er det gået.

Her efter de 5 år tænker jeg ofte på, hvorfor jeg stadigvæk holder ved, selvom det er et hårdt arbejde.

Der må vel ligge en del stædighed bag ved. Vel også en del proffesionalisme, da jeg er gammel typograf. Desuden "glemmer" man jo ikke det barn man har været med til at "føde".

Trangen til at udtrykke sig på skrift, se et resultat, se tankerne man går med sat på "tryk", og opleve at der altså var brug for at formidle budskaber og informationer til andre.

Hvordan opstod så "Positiv Nyt"?

Det var i efteråret 1986 jeg blev meldt ind i "Positivgruppen" og dengang var der som regel kun et medlemsmøde måneden. Der blev selvfølgelig sendt meddelelser ud om diverse møder og arrangementer, men det var ret kedeligt sat op – nemlig kun på et stykke A4 papir og kun de allervigtigste meddelelser og referater.

Da jeg så blev indlemmet i bestyrelsesarbejde, var der jo rige muligheder for at videreudvikle ideer m.m. Så da småsnakken havde gået rundt i krogene et stykke tid tog jeg fat i Freddy M. og foreslog at der måtte til at ske nogle ting.

Som sagt så gjort.

Freddy og jeg forelagde et oplæg til bestyrelsen, faktisk et "helt" blad, godt nok "kun" på 8 sider og kun indeholdende foreslag og et par vittigheder.

Økonomien blev fremlagt – **Bladet blev startet.**

Freddy og undertegnede spurgte os frem for at "fange" interesserede og fandt da også et par stykker, der ville ofre et "par timer" om måneden.

Hvordan er det så gået?

En af de første, der sagde til, var Steen K., der forud havde haft erfaring med avisarbejde, men på grund af sygdom hurtigt måtte sige fra til gruppen.

Vi fik dog hurtigt fat på Tue, der sammen med Arne J. begyndte samtidigt.

Vi har stadigvæk "3 af de gamle" i gruppen, nemlig Tue, Freddy og undertegnede, hvor vi her i det sidste halv år har fået et par "nye friske gutter" med på holdet. Hvor det er forfriskende med nye impulser til "blodårene". I to – Svend og Jens Anthon har givet bladgruppen en frisk indsprøjtning udefra.

Vore mål er selvfølgelig at sende et blad på "gaden" hver måned, få informationerne ud til medlemmerne, få bladet til at blive endnu bedre, at forny os – og ikke mindst skaffe interesse og lyst til at bruge dette blad som formidleren til andre medlemmer. Desuden vil vores opgave jo også være at få nye "kræfter" ind til vores afløsning, når vi desværre engang må lægge fjerpen og computeren på hylden.

Jeg vil ønske "Positiv Nyt" al mulig held og lykke!

Hilsen Erik K. Thygesen

SELVHJÆLP DET MODSATTE AF AT GIVE OP

af
PER SANDER
formand

"Vi er hver især 100% ansvarlige, for alle de erfaringer vi gør. Hvertanke vi tænker og hver handling viudfører bestemmer vores fremtid." (Louise L. Hay).

Ovennævnte er essensen af en virkelig selvhjælps-filosofi. Der må ikke herske nogen tvivl om, at der er vanskeligheder forbundet med at indarbejde og vedligeholde denne filosofi både personligt, i vores forening samt i det danske samfund. Forsøget skal dog gøres, og Positivgruppens resultater viser da også, at det er sliddet værd.

POSITIVGRUPPEN er en gruppe mennesker som på grund af et fælles personligt problem, nemlig deres HIV-smitte, har besluttet at gå sammen og gøre noget ved dette, både for sig selv og for hinanden.

Vi HIV-smittede har meget lidt kontrol over de tilbud, som vi stilles overfor, over de forsøg og den forskning der sættes igang samt det billede der tegnes af smittede i den brede befolkning. Selvhjælp udfordrer dette faktum og er dermed et vitalt våben i kampen mod de negative og stereotype opfattelser, der så kraftigt er med til at underminere menneskers mulighed for at leve et godt liv som HIV-smittede.

Der findes mange former for selvhjælp, lige fra den individuelle – tagen ansvaret for egen situation – til en kollektiv politisk lobbyvirksomhed. I Positivgruppen forsøger vi at give plads til dem alle.

INDIVIDUEL SELVHJÆLP

Det er velkendt, at selverkendelse og selvrespekt spiller en vigtig rolle i bevarelsen af et godt helbred. Opmærksomhed omkring egne vaner og livsstil, den føde man indtager, det at være kategorisk og konsekvent om egne behov, samt at se på hvilke områder af ens liv der måske kunne ændres og dermed forbedres, er alt sammen positive skridt, som enhver af sig selv kan tage.

Selvhjælp starter her.

Det betyder ikke, at alle umiddelbart skal opsøge rådgivere, psykoanalytikere eller andre "specialister" for at få vejledning om deres liv og identitet, dét er ikke pointen. Det handler mere om at bryde med den fastgroede indstilling at; "de andre ved bedre". Det drejer sig om at værdsætte sig selv og egne meninger og tanker.

Opstår der imidlertid situationer, hvor det er svært at komme videre alene, er det absolut ikke en svaghed, men derimod en styrke at søge hjælp.

Det er en fejl at tro, at selvhjælp forlænger livet, det kan ingen love. Selvhjælp giver derimod den enkelte kontrollen over sit liv tilbage – og det er det vigtigste.

SELVHJÆLP

contra

SERVICEORGANISATION

I en forening som Positivgruppen er det vigtigt, at der skabes nogle trygge og stabile rammer, hvor medlemmerne gives optimale muligheder for at dyrke selvhjælpen i netop den udformning, den enkelte har behov for og lyst til. Dette har betydet, at vi er blevet en stor organisation med flere ansatte. De ansatte er en bydende nødvendighed, for at vi kan bevare kontinuiteten og sikre, at foreningen bliver drevet på en forsvarlig måde. Samtidig er vi begyndt at tilbyde vores medlemmer og brugere, det man kalder service-tilbud. For nogen har det været svært at acceptere denne udvikling, og der er blevet sat spørgsmålstegn ved, om vi nu stadig er en selvhjælpsorganisation. Svaret er et klart og entydigt

"JA".

Der er intet røkket ved faktum at det er foreningens medlemmer der har den afgørende indflydelse. Vi stiller spørgsmålene, definerer behovene, sætter dagsordenen og træffer alle beslutningerne. Nøgleord for vores aktiviteter er, at medlemmerne skal komme med udspillet og være de aktive drivkrafter. Kan en aktivitet ikke overleve på disse betingelser, bliver den ikke holdt kunstigt i live.

Vores selvhjælps-filosofi er klar og tydelig.

"DEN VIGTIGSTE OPGAVE FOR OS ALLE SAMMEN ER AT LEVE VORES EGET LIV, DET ER DERFOR VI ER HER".

DER VAR ENGANG ...

– Sådan begynder alle eventyr – også det om POSITIVGRUPPEN

Meningen med denne korte gennemgang af foreningens historie er at give nye medlemmer samt udenforstående et indblik i, hvordan det hele startede. For de medlemmer, som har været med i en årrække, er der lejlighed til at tænke tilbage på dengang.

Den 8. september 1985 mødtes 3 HIV-smittede bøsser – heriblandt undertegnede. Ingen af os havde vel på det tidspunkt forestillet os, at dette møde skulle blive starten på en forening for HIV-smittede bøsser og biseksuelle mænd.

Det var heller ikke udgangspunktet for mødet. Vi mødtes for at dele følelser og tanker, som var opstået på grund af vores status som HIV-smittede – følelser og tanker, som vi havde svært ved at dele med andre ikke HIV-smittede.

Allerede på dette møde besluttede vi at finde yderligere 3 HIV-smittede bøsser i den hensigt at danne en basisgrube. Vi annoncerede i PAN-bladet, og budskabet spredtes som ringe i vandet. Snart var vi 24, og flere kom til. Den tætte, intime snak og fortrolighed var ikke længere mulig i så stor en forsamling, og vi besluttede derfor at nedsætte 4 grupper med 6 personer i hver. Gruppe 1 indlemmede herefter nye medlemmer i sin kreds, og når gruppen havde et antal på 12 personer, deltes den i 2 grupper à 6 personer – og gruppe 5 var opstået.

Herefter tog gruppe 2 over og indlemmede nye medlemmer. På et tidspunkt eksisterede der således 27 grupper, der udover individuelle møder også mødtes én gang månedligt til et stort fællesmøde.

På fællesmøderne havde alle taleret om stort og småt, og alle beslutninger blev truffet her. Et direkte demokrati, som havde sine svagheder – men som samtidig gav alle en følelse af at have indflydelse på den gryende forenings fremtidige udvikling. De fysiske rammer for disse fællesmøder var medborgerhuse, kantiner, private hjem og sidst, men ikke mindst Højskoleforeningens lokaler i Vartov i Farvergade. Det kom imidlertid Højskoleforeningens bestyrelse for øre, at det var HIV-smittede bøsser, man lånte lokaler ud til, og man meddelte os derfor, at man af hensyn til Højskoleforeningens egne medlemmer ikke længere kunne låne lokaler ud til os, som var HIV-smittede. Denne historie kom til pressens kendskab, og som en reaktion på dette, tilbød Frederiksberg Kommune os at bruge "Villaen" som vores fremtidige samlingssted. Vi er nu fremme ved maj måned 1987.

Med "Villaen" som samlingspunkt opstod en mængde arbejdsgrupper, som hver især arbejdede med specifikke arbejdsopgaver: PR-gruppen, Husgruppen, P4-gruppen, Selvhjælpsgruppen osv. Til gengæld gik basisgrupperne efterhånden i opløsning én efter én og fællesmøderne blev afløst af

koordinationsmøder, hvor det mere og mere var rent organisatoriske emner, som blev taget op. Disse koordinationsmøder med det direkte demokrati blev afløst af en bestyrelse med det repræsentative demokrati, som vi kender i dag. Struk-

turelle ændringer, bestyrelsen og ansatte har efterhånden overtaget en stor del af arbejdsgruppernes opgaver. Tilbage er dog stadig Bladgruppen, som sammen med Positiv Nyt i år kan fejre 5-års fødselsdag. Tillykke med det.

Jørgen H. Pedersen

*Positivgruppens ansatte i arbejde.
Fra venstre, Gitte, Mariann og Birgit.*

INDTRYK FRA ET MANGEÅRIGT MEDLEM.

I foråret 1985 fik jeg at vide, at jeg var HIV. Det var en streng sommer at komme igennem, jeg var alene, men havde hørt at der var mange flere, jeg kunne ikke finde nogen. Led meget af selvmedlidenhed, derfor ringede jeg en aften til LBL (Landsforeningen for Bøsser og Lesbiske) og spurgte om der dog ikke var en mere, der var HIV. "Det er jeg" sagde ham der tog tlf."og der er et møde snart med mange andre der også er HIV".

Jeg var velkommen til at komme, det var den 22-9-85. Da jeg kom blev jeg modtaget af en meget venlig fyr, i stuen sad 6 - 8 andre. Jeg fik et lille chok, for tænk de morede sig, råhyggede og grinede, og jeg tænkte hvordan kan de det, vi er jo syge og skal snart dø.

Det var min start i POSITIV-GRUPPEN, som hurtigt blev større. Vi delte os i grupper på 6 - 8 personer og mødtes på skift hos hinanden, indtil vi fik VIL-LAEN, nu havde vi vores eget sted. Jeg fik hold på mig selv takket være gruppen, jeg følte, at nu måtte jeg også gøre noget til gengæld for den hjælp, jeg havde modtaget, så jeg meldte mig til "Selvhjælps-gruppen" hvor vi tog tlf. når andre HIV-smittede havde problemer og måske ville ind i POSTIVGRUPPEN.

Jeg kom også i "Gå ud gruppen" i nogle år, det var nok den bedste tid, jeg havde mødt en masse dejlige mennesker rundt om i hele landet. Jeg ville helst gå til 6 - 7 klasser, det var der jeg syntes der skulle sættes ind med oplysning.

Harry Friis

Jeg fik det dejligt med mig selv, for nu kunne jeg fortælle om mig selv, og hvordan jeg klarede min hverdag, og ikke som før i selvmedlidenhed og beklagelser. Jeg blev på en måde tilhører til mig selv, og samtidig opdagede jeg sider af mig selv, jeg ikke kendte, det var faktisk rigtig god terapi. Stå på et podie overfor ca. 100 fremmede. Men skole-eleverne var nu de bedste, de var meget lydhøre og turde spørge om selv de mest følsomme emner, så som angst for døden og seksuelle problemer.

For os HIV-Positive er POSITIV-GRUPPEN nok noget af det bedste der er hændt for os.

Efter nogle år hvor jeg var meget aktiv i Positiv Gr. stoppede jeg mine aktiviteter,

for nu syntes jeg at nye kræfter måtte tage over, men det var en dejlig tid, og jeg er stadig medlem af gruppen, blot mere som nydende medlem, det er også rart at komme ud til en kop kaffe og en snak.

Til gengæld er jeg nu i bruger-gruppen på Rigs Hospitalet Epidemi afd. Det er jeg meget glad for. Der igennem er jeg med til at forbedre forholdene på afd. M 1. M 3. og M 4.

Jeg vil slutte med at sige, at POSITIV-GRUPPEN og dens medlemmer har betydet og betyder meget for mig og min livskvalitet.

Jeg håber den vil bestå lige til de finder en behandling eller en vaccine.

Tak. *Harry Friis (Jomfruen)*

ET STORT TILLYKKE

I Positivgruppen er vi heldige. Vi har et medlemsblad. POSITIV NYT fylder med dette nummer 5 år. Gennem årene har bladet været med til at formidle informationer af enhver slags, og dermed har POSITIV NYT været med til at styrke gruppesammenholdet i foreningen og øge følelsen hos det enkelte medlem af at være med i en enhed.

Bladgruppen består af medlemmer, som frivilligt og på eget initiativ har stået for indsamling af stof, redigering samt trykning og distribution. I har gjort et stort og flot arbejde, det skal I have tak for.

I bestyrelsen håber vi, at vi også fremover vil have et POSITIV NYT. Vi anser bladet som det vigtigste informations og kommunikationsmiddel vi har i foreningen, og vi vil på alle tænkelige måder støtte jeres arbejde samt medvirke til en styrkelse og fortsat udvikling af vores alle sammens POSITIV NYT.

BESTYRELSEN

ønsker tillykke
&
god vind fremover

DET PSYKOSOCIALE ARBEJDE I POSITIVGRUPPEN.

Positivgruppens vigtigste formål har altid været og er fortsat at være et sted, hvor HIV-smittede bøsser og biseksuelle mænd kan yde hinanden gensidig støtte til de personlige vanskeligheder og udfordringer, der er i at leve med HIV og AIDS. Med andre ord: at I kan hjælpe hinanden til at få en bedre livskvalitet.

I oktober 1988 ansatte foreningen mig til at hjælpe med dette.

I dag - 5 år senere - er Mariann nu også ansat som miljø- arbejder.

Mine 5 år som psykosociale rådgiver i Positivgruppen har givet mig et utrolig bredt indblik i, hvad man som HIV-smittet kan komme ud for at måtte kæmpe med. Én ting har stået i centrum for de fleste samtaler med jer:

udfordringen til jer om at se i øjnene at I dagligt står *alene med* og *sammen om* ansvaret for at leve et godt liv og at få en god død. Det gælder både for den enkelte, for samværet i Positivgruppen og for foreningen.

Jeg arbejder ud fra mottoet: Jo større dødsbevidsthed, desto større livskvalitet. Med andre ord: ved at øve sig i at snakke med et andet menneske om det, der er vigtigst og sværest for én selv, bliver man lettet og kan få mere plads til at glæde sig og more sig.

Henning Jensen.

Ved tilbageblik ser jeg mange svære, sjove og gode stunder fra debataftner, emnegrupper, sorggruppe og individuelle samtaler. Sammen med jer, der er der og dem, der var der.

Gennem årene har mange medlemmer ved frivillig indsats bidraget til det psykosociale arbejde i Positivgruppen. Via Selvhjælps-gruppen, Husgruppen, Introduktionsgruppen, Festkomiteer m.fl.

På denne måde trives hjælp-til-selvhelp princippet i Positiv-gruppen – omend løbende under krævende vilkår: behovet for at holde fri fra HIV, andres eller egen sygdom og død gør, at mange gode ideer og grupper ofte har trange trivselsbetingelser eller kortere levetid end ønskeligt. Summen af nye og gamle kræfter har på trods af dette formået at skabe en levende Positivgruppe. Med slinger i valsen i ny og næ, bevares!

Jeg ved, at det for mange kræver meget mod og hjertebanken at komme i Positivgruppen de første par gange. Hver især kan man finde mange gode undskyldninger for ikke at komme trods et behov for at snakke med andre. Én af undskyldningerne kan være at Positivgruppen er for sygdomsfikseret eller at man alligevel ikke møder andre, man kan snakke godt sammen med.

Positivgruppen er ikke længere spor sygdomsfikseret. Derimod bliver man uundgåeligt konfronteret med at man er HIV-smittet eller med at man kan få

AIDS, når man kommer i Villaen. Dét kan være en god grund for HIV-smittede til at det i perioder ikke er let at komme i Positivgruppen. Al respekt for det!

Der er i Positivgruppen heldigvis stigende forståelse og respekt for den enkeltes situation. Jeg tror det skyldes, at det ikke længere så meget er HIV og AIDS, og mere det at leve godt med vægt på de vigtige ting i livet, der er i centrum og interessant i dagligdagen i Villaen.

Positivnyt har været et vigtigt bidrag til dette. Samtidig er bladet ét eksempel og ét bevis på at det giver godt resultat og udbytte at bidrage med en frivillig indsats. Både for den enkelte i bladredaktionen og for Positivgruppen og HIV-smittede som helhed.

Jeg vil ønske jer Til Lykke med 5 års resultater samt Held og Lykke og god kamplyst fremover.

Henning Jensen.

PIIS OF KAKE!

Jeg har ved flere byfester gjort kort ophold ved de kranmaster, hvorfra danskere med en gummistreng om fødderne lykkelige og skrækslagne hopper ud i den kedsommelige overbevisning, at så afprøver de grænser. De hyler som pattegrise over festpladsen og mærker rædslen og suset fra den kolde død. Så bliver man nemlig stærkere, får tjek på personligheden og vistnok bedre chancer på arbejdsmarkedet.

For mig som HIV-smittet er synet af dette dækningsløse gummispring lige så interessant som synet af præstens sandkage.

Mavesur? Javel. Men alligevel tænker jeg sådan, fordi elastikspringet er hverdagskost for en HIV-smittet. Flere gange om ugen, og i perioder hver morgen, tager vi selv springet fra sjælelige højder og prøver at finde fodfæste, mens vi

hænger og dingler i den blå luft. En kortvarig, men barsk nedtur. Hurtigt ned og forhåbentligt hurtigt op igen – og det er ikke valgfrit. Når vi som HIV-smittede tager springet ned i erkendelsens afgrund, så er det ikke med en skriftlig fabriksgaranti i baglommen for at elastikken holder – hver gang.

Flere af os har følelsen af at skulle springe dybt hver dag. Måske er vi helte i vores eget liv, vi kan og tør mere og udvikler os måske til kynikere. Jeg tror, det kræver mod, at være HIV-smittet. Vi er nødt til at tage springet et utal af gange fra svimlende højder. Det er følelsernes store nedtur. Den er barsk og den hærder. Ikke alle overlever springet, men de fleste gør, og vi vender os næste gang på festpladsen og ser på gummispringerne med tunge øjenlåg: Piis of kake!

Henrik

Kaffen har været klar længe i Positivgruppen. Hvornår bliver man kamp-klar?

Ti år på bagen, til lykke med det. Og hva' så?

Skal HIV-smittede bøsser være lige så upåagtede i de kommende ti år, som de har været det hidtil?

Skal bøsserne i Danmark fortsat være så medgørlige, at det også i de kommende ti år vil være muligt at bruge hovedparten af AIDS-PR-midlerne? til heteroseksuelle billeder og tekst?

Er det ikke i høj grad Positivgruppens ansvar, at der har været så rungende tavst om den nedladende behandling som smittede bøsser er ude for i form af træt afvisning: "Vi kan jo ikke tale om bøsserne hele tiden, vel?"

Eller hektisk bagatalisering: "Iøvrigt klarer I det jo så strålende selv."

Er I bange for at gentage tallene? De tal, som det offentlige Danmark har at reagere på: godt og vel 3.500 levende HIV-smittede bøsser ud af i alt godt og vel 5.000 levende HIV-smittede i alt. Sådan har det sundhedsfaglige skøn lydt i hele Positivgruppens levetid: 70-80% af bærerne af HIV er bøsser.

I Positivgruppen vender man øjensynlig først og fremmest blikket indad:

- et værested
- møde andre ligesindede
- selvhjælp
- krisebearbejdelse.

Alt sammen helt fint. Men når man så har et sted at være, når man så møder andre i samme situation og har lært at hjælpe sig selv og har fået bearbejdet sin krise, hva' så?

Skal der så dækkes op til kaffe, eller til kamp?

Det spørgsmål har Positivgruppen endnu ikke besvaret. Fødselsdagen minder os ubarmhjertigt om, at det faktisk er mere end på tide, at HIV-smittede tager sagen i egen hånd og gør sig synlige i tanker og handling.

Og det ville ikke være helt urimeligt at forestille sig, at det netop måtte være nogle af de HIV-organiserede bøsser, der tog tæten.

Vist er man i mange sammenhænge kommet i fint selskab. Man taler med overlæger, sundhedsministre, ja selv DR-TV nedlader sig (helt undtagelsesvis ganske vist, men dog!) til nu og da også at tale til HIV-smittede bøsser, som om de var lige så gode historier som den heteroseksuelt smittede kvinde og hendes barn. Hvornår er der en HIV-smittet bøsse, der højt og tydeligt siger fra?

Hvornår oplever vi den vrede, I også bærer rundt på?

Grib dagen!

Venlig hilsen
Erik Ladefoged.

DETTE ER IKKE ET FIGENBLAD.

Forleden lykkedes det min mor at trænge ind i min lejlighed med de sædvanlige flødeskumskager. Resigneret trak jeg mig ud i køkkenet for at sætte bæsterne på fad og efterlod min mor og den uafsladlige ordstrøm inde i stuen.

Pludselig stoppede larmen, og jeg stjal mig til at nyde stilheden indtil jeg blev grebet af mistænksomhed.

Rigtigt! Hun havde grabbet sig et eksemplar af Positivnyt, der samme dag var ankommet med posten.

Udgaven var skønsomt forsynet med billeder af afklædte mænd i en grad, så også nysgerrige mødre fatter appetit. Men det er mit blad!

Blussende og irriteret bad jeg hende om at lægge det.

Hun ignorerede det. I stedet pegede hun med spidsen af en rød negl på en af de pikke, bladet var illustreret med og spurgte skarpt:

– Hvorfor skal i absolut have de billeder med? Der er syv billeder. Syv tisse-mænd! Jeg har talt dem!

Jeg forsøgte at forklare noget om bøsse-litteratur og billeder af virkeligheden, som den nødvendigvis ser ud, men kom til kort, da hun spurgte, hvorfor man havde placeret et stort billede af en langhåret sexfidus i et badekar midt i socialrådgiveren Henning Jensens redegørelse for efterårets temagrupper?

Det vidste jeg ikke.

– Det er bare sådan, og sådan har det altid været, og sådan vil det blive ved at være – og giv mig så det blad!

Ømt rev jeg bladet til mig. Det er mit blad, vores blad, en evig kilde til nyttige oplysninger i et informationssamfund, hvor kun de færreste henvendelser er rettet ensidigt til HIV-smittede.

Jeg var selv med til at bevilge penge til bladet i sin tid, og jeg spåede det en kort fremtid, men blev gjort til skamme. En fornøjelse har det været at iagttage dette skrift, der har været under konstant udvikling og som utvivlsomt er med til at knytte de medlemmer, der aldrig viser sig, til foreningen.

Kommunikation betyder forbindelser, udveksling af meddelelser og indbyrdes forståelse. Hvis ikke vi fortsat kommunikerer i foreningen og i bladet i tiden, der kommer, vil alt gå i stå og udviklingen vil blive afløst af stilstanden.

Vi skal gøre alt for at bevare dette skrift, som vi er godt tjent med.

Held og lykke med arbejdet og tillykke med jubilæet!

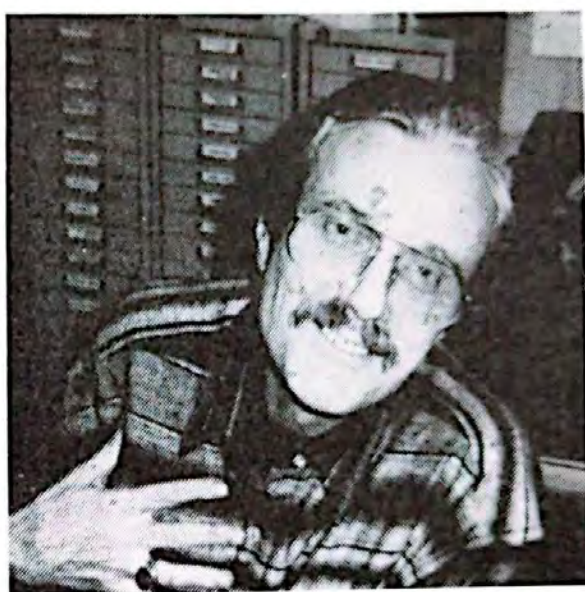
Henrik

REDAKTIONSUDVALGET:

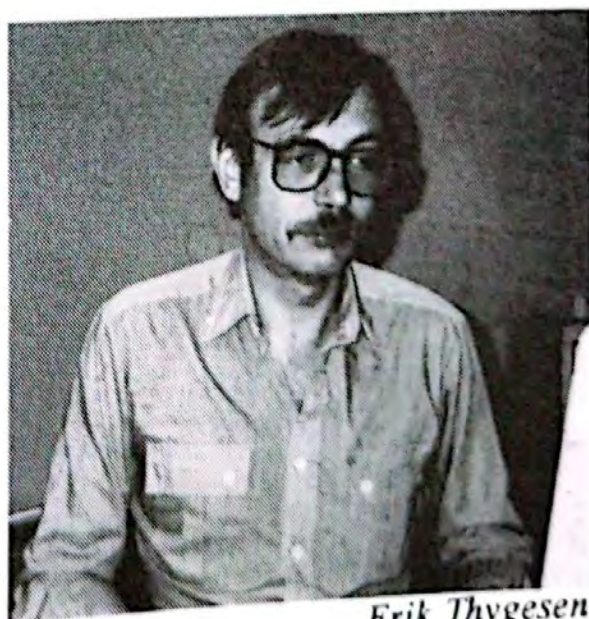
Tue Halvorsen

Jens Anthon Mølgård

Freddy Madsen

Erik Thygesen

SAMMENHOLD, HÅB & OMSORG